

Mijn Kosovo weekboek (Week 12: Kerst in Kosovo)

Maan 21 Dec 09: De evaluatiegesprekken

Mijn GSM loopt af. Afkloppen. Even indutten. Dan de wekker. Nu opstaan. Handdoek van de waslijn nemen en richting badkamer sloffen. Bonjour! Doucheegel in de douchecabine plaatsen. Toiletzak op de plank. Naar het toilet. Terug richting douche. Uittrekken. Kleren aan de haak. Natsproeien. Inzepen. Afspoelen en afdrogen. Douche uit. Scheren. Alleen. Alles bijeenpakken en terug richting slaapcontainer. Aankleden. Bottinnen aan en wandelen richting ontbijt. Mes. Vork. Lepel. Dessertlepel. Plank. Zakje chocomelk. Twee kommen. Croissant. Vandaag geen koffiekoek. Kom met fruit. Glas fruitsap. Eerste kom vullen met muesli en koude melk. Tweede kom met warme melk. Richting tafel van de Belgische LMT. Goedmorgen. Bonjour. Bon appetit. Smakelijk. En neerzitten.

Voilà: mijn dagelijkse ochtendroutine.

Voor de wekelijkse vlaggenroet, deze keer in de sneeuw, heb ik een extra trui aangetrokken. Er staat immers een windje en met de 'wind chill factor' kan stilstaan wel eens tegenvallen.

Vandaag begin ik met het schrijven van het verslag einde mandaat. Het Frans verslag waarin ik als Belg een stukje moet schrijven.

Van de Marokkaanse Korpscommandant krijgen we een nieuwe bezetting van zijn staf in onze mailbox. Geen vragen meer stellen na deze derde verandering, het komt nu van hun baas. Het zal wel juist zijn.

De status van het wegennetwerk blijft slecht. Blijkbaar lukt het sneeuwruimen niet echt. Voornamelijk in het noorden blijft alles AMBER.

Opmerking: Dit weekboek is een persoonlijk document van mijn ervaringen in Kosovo.

In de voormiddag word ik bij de COS geroepen. Hij wil dat ik zijn herwerking van mijn herwerking van de evaluatie van de Marokkaanse officier herlees en goedkeur. Hij heeft de eindbeoordeling behoorlijk opgetrokken, maar het meeste van mijn commentaar laten staan. Ja, ik kan er mee leven. De COS vraagt nogmaals bevestiging over hoe ik over mijn medewerker denk. Ik blijf bij mijn standpunt.

De eerste uren vliegen voorbij en ik weet niet aan wat. Na de koffie met Albert word ik plots naar boven geroepen voor mijn evaluatiegesprek. Dat was toch pas over een paar dagen? Geen uitstel nodig, dus maar gaan. De COS bespreekt eerst de reactie van de commandant. Die was dus niet tevreden. Had hij beter verwacht? Toch blijft de COS bij mijn mening. Ook mijn Franse OOffr¹ was niet echt tevreden. Ik ben blijkbaar streng. 's Anderdaags zou blijken dat het toch niet zo'n ramp was, hoewel ik er nog mee moet praten.

Daarna mijn evaluatie. De eindbeoordeling is uitmuntend. De maximale score op alle vlakken. Hij gaf toe dat hij mij als Luchtmachter in het begin niet zag zitten. Maar dat ik mij ondanks mijn iets lossere houding zeer professioneel en positief gedroeg. Ik kon niet laten om te zeggen dat dat gevoel in het begin wederzijds was: als Luchtmachter bij Tankisten? Ook de generaal is blijkbaar zeer tevreden over mijn prestaties. Waar gaat het verkeerd in België?

Tijdens de namiddagvergadering van de COS vertelt de vrouwelijke kanselier dat het 1 jaar kan duren vooraleer een geallieerde zijn Franse medaille krijgt. Oei, moet Albert zo lang wachten. Na de vergadering nog met haar nagepraat en blijkbaar moet zo'n aanvraag een ganse weg afleggen. Zo verdwijnt het motivatie effect toch een beetje. Jammer, maar beter een medaille dan een gewone felicitatie. De bezoekaanvraag van het JLSG² hoofdkwartier mag ik van de COS afwijzen. De Battle Group zal niet meer over voldoende mensen beschikken om dergelijke activiteiten te organiseren.

Een kleine discussie met de Fransen. Zij willen dat de nieuwe Fransen in de Logistieke sectie ook de Franse militairen in het hoofdkwartier beheren. Dit is natuurlijk een nationale beslissing, maar ik merk op dat dit niet in de werklast voorzien is. Het is niet omdat de officier verantwoordelijk voor het personeel van de MNBG een Fransman is, dat hij automatisch ook de Franse militairen moet beheren. Ik beheer de Belgen ook niet! Daarnaast vrees ik dat de nieuwe ploeg daar geen tijd voor zal hebben.

De verhuis naar mijn nieuwe bureel al een beetje voorbereid. Alles zo veel mogelijk verzameld, zodat het snel kan gaan. Tussendoor ook een gesprek met een commandant (graad gelijk aan majoor bij ons) van de logistieke eenheid over de steun in de toekomst gevoerd. Ik merk ook dat de Marokkaanse commandant niet meer tegen mij spreekt. Verwachte hij echt een betere evaluatie? Ik hoop echt dat de Griekse kolonel een goede werker is, want anders zal mijn opvolger het zeer moeilijk krijgen. Alleen weet ik niet wanneer ik de Griek mag verwachten.

¹ OOffr = Onderofficier

² JLSG = Joint Logistics Support Group – multinationale groep voor logistieke ondersteuning van operaties

Om 18u00 begin ik aan de verhuis. In minder dan een uur heb ik alles naar boven verhuisd. Morgen nog een beetje kuisen en ik kan terug beginnen.

's Avonds check ik mijn Belgische mail. Meer dan 50 nieuwe berichten. Oei, blijkbaar werken mijn collega's nog en hebben de meesten al mijn Kerstwensen beantwoord. Dit heb ik eventjes uit het oog verloren.

Na het avondeten nog met de Kapitein van de LMT gepraat. Ze weten nog steeds niet wanneer ze terug moeten. Ze hopen woensdag meer te weten te komen. In ieder geval vertrekt hij dan in verlof voor Kerst.

Dins 22 Dec 09

Deze morgen was het op de Marokkaanse TV noch beeld, noch klank. Wel vond ik in mijn mailbox een bericht geadresseerd aan mij, met iedereen die met veiligheid te maken heeft in CC, met de vraag of ik eindelijk mijn veiligheidspapieren in orde wou brengen. Jammer voor hem, maar ik bewaar zo'n dingen steeds goed. Dus mijn antwoord was kort: de papieren die hij getekend had, kon hij bij mij komen afhalen en ik vond het goed dat hij eindelijk na maanden zijn administratie in orde bracht. Tja, hij zal toch vroeger moeten opstaan. Jammer dat hij het zo speelt, want daarmee verspeelt hij zijn restkrediet.

Het wordt weer warmer. De sneeuw begint te smelten en alles verandert in één grote pap. Dit is niet leuk. Hopelijk vriest het vannacht niet te veel, want anders zullen er accidenten gebeuren. Maar waarvoor ik het meeste vrees, is dat wij geen Witte Kerst zullen kennen en België wel. Dat zou niet eerlijk zijn.

Een dubbel zo groot bureel

Nadat ik alles een beetje aan de kant gezet had, heb ik de vloer van mijn nieuwe bureau gekuist. Twee maal zo groot. Al veel jaloerse bezoeken gehad. De extra ruimte wordt gebruikt voor een frigo en een vergadertafel. Zo kan ik tenminste in mijn bureau een gesprek voeren.

's Morgen kwam de schoonmaakploeg polshoogte nemen. Ze waren verbaasd dat ik de vloer gedweild had. De twee vrouwen besloten dan maar om de rest grondig aan te pakken. En dat hebben ze grondig gedaan!

Omdat ik toch geen telefoon en geen PC had, die moesten nog geïnstalleerd worden, ben ik met Albert mee naar de Grieken gegaan. Tevens konden we zo eens de toestand van de wegen bekijken. In het zuiden waren de banen goed geruimd, maar in het noorden, het Servisch gedeelte, was er niet geruimd of gestrooid. Toevallig?

Met een beter zicht! Let op de smeltende sneeuw.

Na een rustig middagmaal en de obligate koffie, vernam ik dat er een klein Frans-Belgisch relletje was. Ik had namelijk aan de chauffeur van het Belgisch Huis, Jean-Marc, gevraagd of hij enkele papieren wou verbranden. Blijkbaar was hij hiervoor door een Franse onderofficier geïnterpelleerd. Met als gevolg dat zijn majoor met een Franse kolonel ging praten. Lopen de spanningen op?

De namiddag zelf verliep rustig. Een nieuwe SOP³ gelezen, een paar vragen beantwoord, een inventaris van het CBRN⁴ materieel opgesteld, een aantal lijnen voor een plan geschreven, enz.

Tegen de avond werd ik opgebeld met de vraag of ik morgen tegen 12u00 in Belvédère kon zijn. De persofficier wil namelijk zeker spelen voor wat mijn interview betreft. Hij had immers nog geen nieuws ontvangen en wist dus niet wanneer het zou doorgaan. Ik heb hem verteld dat ik mijn best zou doen, maar dat ik 's morgens een vergadering had. We zullen wel zien.

Avondeten en aan mijn weekboek geschreven. Jawel! En nog een paar e-mails beantwoord. Another day at the Kosovo front.

³ SOP = Standard Operating Procedure

⁴ CBRN = Chemical, Biological, Radioactive and Nuclearair.

23 Dec 09: Bezoek CHOD en VIPs

Deze morgen met enige droefheid moeten vaststellen dat de sneeuw allemaal weg is. Geen Witte Kerst dus. Het is ook veel te warm voor deze wintertijd. Een paar dagen geleden -16°C en nu zitten we boven de 10°C , positief! Veel te warm. Ik duw mijn winterkleden dieper in mijn kast. Het zal nog niet voor direct zijn.

Een klein probleempje met Fransen en Denen. Zo lang het Technisch Akkoord tussen Parijs en Kopenhagen niet getekend is, wil het Economat des Armées (EDA, oftewel de staatscontractant van de Fransen) de burelen van de Denen niet schoonmaken. Alleen als de Deense commandant een papier ondertekend dat de Denen de facturen zullen betalen, zullen hun burelen onder handen genomen worden. Begrijpelijk, want EDA wil zeker zijn dat het betaald zal worden. Mijn verbazing was dan ook groot dat op het moment ik bij de Deense majoor aankwam, de burelen een poetsbeurt kregen. Tja, hem het probleem uitgelegd en gezegd dat hij er niets van moet aantrekken.

Van de babbel naar de ochtendkoffie. Dan mijn wapen gaan halen en de Amerikanen gebriefd. Zijn zullen vanaf begin januari het kamp Nothing Hill betrekken. Daarna met hun verantwoordelijke Logistiek naar de Franse administratie getrokken voor het laten opstellen van een lokaal Technisch Akkoord. De verbindingsofficier moet immers slapen en eten in Novo Selo, en dat dient vastgelegd te worden. Het speciaaltje voor deze rotatie is dat de Amerikanen alle Logistiek uitbesteed hebben. Ze zullen dus het tankstation niet gebruiken. Wie moet die dan vullen?

De Amerikaanse logistieker kloeg dat er door het quasi 100% uitbesteden het zeer frustrerend voor haar specialisten is. Ze mogen alleen plannen, niet meer uitvoeren.

Op tijd naar Belvédère getrokken om te moeten wachten op de komst van de VIP. Tja, militair zijn betekend nog steeds 'vroeg opstaan om te wachten'. Maar lang was het niet.

Een aantal generaals ontmoet en moeten uitleggen wat ik als Luchtmachter in Kosovo deed. Ook de eigenaardigheid rond mijn vertrekdatum moeten uitleggen. De generaal van COMOPSAIR heeft me de groeten gedaan. Hij moest dit van zijn vrouw en mijn collega (Dominique: hij heeft dus zijn plicht vervuld!). De knuffel hebben we in onderlinge overeenstemming achterwege gelaten.

Aan het begin werd ik door de generaal werkzaam op het kabinet van de minister aangeklampt. Hij moest me in het kader van het programma Volt een aantal pakjes geven. Een klein interview en de overhandiging van 4 dozen voor de lopende camera. Leuk. Een verrassing. Ik moest ze jammer genoeg voor de camera open doen. Ik had het liever rustig in mijn kamer gedaan, maar dat was nu eenmaal niet de bedoeling.

Met een heleboel mensen over vanalles gepraat. Het ging er gemoedelijk aan toe. En zo moet het zijn. Jammer genoeg heb ik niets van de speech van de CHOD verstaan en dit vanwege de slechte geluidsinstallatie. Later heb ik vernomen dat er verschillende interpretaties aan gegeven werden.

De militaire assistent van de Task Force vroeg me om onze Franse generaal voor te stellen aan de generaal van COMOPSAIR. Na even zoeken had ik hem gelokaliseerd

en nam de Fransman op sleeptouw ernaar toe. Direct na de begroeting begon de Franse generaal een lofzang over mij uit te spreken. Het was leuk dat hij me zo bewierookte, maar enigszins voelde ik me toch een beetje gegeneerd. Dit was niet mijn bedoeling.

De toespraak van de CHOD

Drie bewoners van het Belgisch Huis

Zonder commentaar

Bijna op het einde kregen we ons Kerstcadeau van de CHOD: een Leatherman. Mijn ex-collega Eric, nu Aide de Camp van de CHOD, zei toen ik voor de generaal stond iets in de trend van 'een goede majoor'. Hierdoor wou de CHOD mijn naam weten. Dank je wel, Eric!

Na de receptie moest ik terug naar Novo Selo voor een vergadering over logistiek in de Battle Group. Mijn bedoeling was iedereen te overtuigen dat er een Falcon Team nodig is. Tevens wou ik iedereen betrekken bij het uitbouwen van meer multinationale logistiek en Albert de kans geven zijn ding te doen voor LOGFAS. Alles is zeer goed verlopen. Nu nog proberen het momentum te behouden zodat alles in gang blijft bij de overgang midden januari.

Daarna de update briefing, gaan eten en de dag was weer om. Niet echt, want ik had nog beloofd aan de LEGAD om haar de uitspraak van een paar woorden Nederlands aan te leren. Daarna mijn cadootjes goed bekeken. Aan de klas van Seighin: een zeer leuk vliegtuig. En de vele kaartjes bekeken. Ik ga ze nog niet allemaal opendoen.

De inhoud van de 4 pakjes

Don 24 Dec 09: Kerstavond

Deze dag begon zoals ieder andere dag, maar ze is wel iets anders geëindigd. 's Morgens krijg ik veel nieuwsgierige bezoekers in mijn nieuw bureau. Het vliegtuig van de klas van Seighin heeft veel aantrek. Het staat inderdaad ten toon.

Ik vind het plan voor de afbraak van het Belgisch Huis en het vertrek van de Belgen in mijn mailbox. Er staat niets speciaals in het verslag van de verkenning en dus besluit ik dat ik op 2 februari met de rest vertrek. Calle zal blij zijn. Toch nog even voorzichtig met plannen, want niets is zeker.

Er valt voor de rest niet veel te doen. Slechts een paar kleine probleempjes oplossen. Komt de rust door de kerststemming?

In de namiddag is er een optreden van een Albanees-Kosovaarse folkloristische groep. Best mooi. Alleen jammer dat de muziek nogal luid stond.

Na het optreden terug gaan werken. De Deense DCOM, Deputy Commander of tweede in bevel, springt binnen om een zalige Kerst te wensen. Hij gaat vanavond immers in het Deens kamp vieren.

Nog met de kinderen geSkyped en afgesproken dat we zullen proberen om om 22u00 terug contact te leggen zodat ik een beetje van het Kerstdiner in 's Gravenwezel kan meegenieten. Daarna is het wachten op het begin van het lokaal Kerstdiner. Iedereen van de Franse steun, het hoofdkwartier en de villa wordt om 20u00 in de eetzaal verwacht.

Het gaat er in die zaal nogal luidruchtig aan toe. De sfeer is er meer één van een drankgelag dan van Kerst. Hoewel het keukenpersoneel een grote inspanning gedaan heeft, als moslims kennen zijn immers Kerst niet, is het toch niet wat ik er van verwachtte. De binnenkomst van de Kerstvrouwen was een groot succes. Kon het anders?

Na het diner werden we in de bar verwacht voor onze cadeautjes. Aangezien die door de Kerstvrouwen uitgedeeld werden, was dit een groot succes. Ik kreeg van de COS naast het gebruikelijke Kosovoschild ook een autootje. Logistiek?

Iets voor tieners uit het feestgewoel weggeglipt. Jammer genoeg lukte de verbinding met België niet en moesten we onze inspanningen staken. Zeer jammer.

Toen ik terug in de bar kwam, was het dansen al gestart. Geprobeerd om me over het militaire kader heen te zetten en een paar keren gedanst. Zo toch een beetje gefeest.

Het voorgerecht

De hoofdschotel

Het dessert

Een deel van de zaalploeg

De generaal tussen de Kerstvrouwen

De tafel van de Belgische LMT

Kerstdiner met de Fransen

Albert voelt zich duidelijk in zijn nopjes

Ik ben rustiger (zoals altijd)

De gemotoriseerde slee van de Kerstman

Deze Kerstavond was niet echt wat ik er van verwachtte ...

Vrij 25 Dec 09: Kerstdag

Gisterenavond was het toch na middernacht en aangezien we vandaag pas om 14u00 aanwezig moesten zijn, heb ik geprofiteerd om een beetje slaap in te halen. Daarna aan mijn weekboek geschreven en op mijn gemak gaan eten.

Zelfs toen ik het werk hervatte, was er weinig activiteit in het hoofdkwartier. Ik heb de indruk dat er een aantal denken dat het Kerstverlof is. Het hoofdkwartier in Pristina werkt vandaag niet. Daar is het verlof!

De poging om even mee te genieten van het familiefeest in Zeebrugge lukte beter dan gisteren. Alleen was er geen camera. Horen, maar niet zien.

Daarna weer gaan werken. Het lesboek over LOGFAS verder gelezen. Binnenkort wordt het programma op mijn PC geïnstalleerd en wil ik er mee kunnen werken.

Voor het avondeten krijgen we het bericht dat er een storm op komst is. En inderdaad het begint hevig te waaien.

Vanavond beseft ik dat het Belgisch Huis nog 1 maand te gaan heeft. Dan wordt dit stukje binnenlandse, operationele geschiedenis met de grond gelijk gemaakt.

Eén van de DVD die ik kado kreeg, bekeken en dan gaan slapen. Een rustige kerstdag.

Zat 26 Dec 09: Nummer 3

Een gewone zaterdag met een gewone start.

Ondanks de slechte ervaringen met het lezen van SOP, heb ik het toch gewaagd de SOP MASCAL, 'mass casualties', te lezen. Deze SOP is zo ingewikkeld dat er volgens mij geen mens aan uit geraakt. Dit moet eenvoudiger! Hopelijk is het nooit nodig, maar zo kan het moeilijk werken.

Na de koffiebreek gaan lopen. Er stond nog steeds veel wind. Afzien dus. Albert liep met zijn nieuw speeltje. Een horloge met ingebouwde GPS. Een heleboel mogelijkheden, maar volgens mij te duur.

In de vroege namiddag een slide voorbereid voor vanavond waarop het logistiek manoeuvre op voorgesteld wordt. De COS had immers hierom gevraagd. De Fransen hier zijn verzot op zogenaamde matrices. En die kan ik ook opstellen. Daarnaast een grappige slide voor vanavond voorbereid. Aangezien op mijn slide van de beschikbaarheid alles groen staat, hebben we er de slee van de Kerstman bijgezet. Met de beschikbaarheid in het rood en vooruitzicht op herstelling: 24 december 2010. Het kan niet altijd even serieus zijn.

Kort daarna werd ik door een officier van het operatiecentrum uit mijn bureel gehaald. Een Griekse luitenant is juist overleden aan een hartaanval. 47 jaar. Verdomme, nummer 3! Ann zei nog dat het verslag over slachtoffers niet echt nodig was. Ik moet dringend eens opzoeken of 3 doden in 1 mandaat wel normaal is.

Juist vandaag is ComKFOR, de bevelhebber van de troepen in Kosovo, op bezoek om zijn Kerstwensen over te maken. Het theekransje in de villa was kort en verliep in mineur.

De installatie van LOGFAS verliep minder vlot dan verwacht, maar uiteindelijk lukte het. En het werkt! Waar het HQ KFOR niet in lukte, doen we hier. Nu de rest van de Battle Group en het leren te gebruiken.

Tijdens mijn briefing de grap met de kerstman uitgehaald. Het duurde eventjes voordat het publiek het door had. Mijn matrix viel ook in goede aarde. De briefing van de kolonel verantwoordelijk voor planning vermeldde doodleuk dat er voor binnenkort een oefening van het Falcon Team gepland is. Blijkbaar willen de Denen deze oefening vóór 3 januari. Het team bestaat nog niet eens en ze willen al een oefening. Moeten we niet eerst voor middelen zorgen en een paar keer trainen? We zullen dus moeten discussiëren. Dit mag niet gebruuskeerd worden.

's Avonds een nieuwe Webdiving geschreven. De voorraad artikels is blijkbaar uitgeput. Zoveel maanden zonder duiken en ik moet een artikel over duiken schrijven. Valt een beetje tegen.

Om half negen gaan Albert en ik naar de helispot voor het 'uitzwaaien' van onze overleden Griekse collega. Met de helikopter naar Griekenland.

Zo wil ik niet uit het theater vertrekken.

De avond verliep voor de rest in mineur met het kijken naar een DVD.

Zon 27 Dec 09

Vandaag stond er alleen een klein uitstapje op het programma. Ik kon dus terug uitslapen. Blijkbaar was ik niet de enige met dit idee, want later op de voormiddag was er niet veel beweging op het hoofdkwartier.

Zonder ontbijt - tja wie hier uitslaapt mist het ontbijt - de kamer gekuist. Gedoucht en richting zuiden getrokken. Helga en een paar Franse collega's wilden naar Bondsteel, een Amerikaans kamp, en aangezien er toch niets te beleven was, ben ik maar meegegaan. Het is een typisch Amerikaans kamp. Aan de beveiliging te oordelen is het nog volop oorlog in Kosovo. Het kamp is volledig afgesloten van de buitenwereld en de controles zijn veelvuldig. Contact met de lokale bevolking is zo volledig uitgesloten.

Het middagmaal was ook zeer Amerikaans, maar het ijs, het eerste sinds mijn aankomst in Kosovo, smaakte zeer goed. Daarna gaan shoppen in de PX, taxfree. Hoewel ik een paar nieuwe loopschoenen en een externe harddisk kon gebruiken, heb ik niets gekocht. Ik vond niet echt wat ik nodig had en ik zat op mijn geld.

Vroeger dan gepland terug in Novo Selo, want veel viel er niet te beleven. Nog een beetje mijn weg gezocht in LOGFAS. Daarna naar mijn container getrokken om mijn weekbrief verder te schrijven. Een rustige zondag, passend bij een rustige week.

Hoesy

*'Greeks don't fight like heroes, heroes fight like Greeks.'
Writing on the wall of the Greek LNO in Novo Selo, Dec 09*